

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

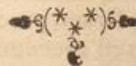
Pragæ, 1672

Caput XXXII. Quales oporteat esse Superiores, & Confessarios, ac Patres
Spirituales.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

rere, in hujusmodi statu animæ, est, esse pusillanimum, & possidere virtutem imperfectam, dummodo sic fugiendo, ipsam obtineat, quod difficulter fiet, quamvis tali homini id videatur facile. Et plus valet modicum, si modicum dici potest, acquisitum legitimè, quàm multum, quod obtinemus medijs, mutuatis à spiritu nostræ pusillanimitatis. Ut proinde non conveniat, sicut dixi, ad majorem gloriam DEI, neq; ad majus ipsius obsequium, quod in hoc eventu videtur, fieri consideratè & prudenter, sicut Vestra Paternitas existimat: cum tamen non sit illustrata peculiari lumine DEI, sicut par est, ut illuminetur, pro simili negotio mandando executioni: præterquam, quòd DEUS nullo modo moverit ipsius voluntatem ad hunc finem. Quod decet fieri, ceditq; in majus obsequium DEI, est, ut, confidendo in Divina Majestate, quæ nunquam deest ulli eam quærenti, animo forti & constan-

ti, pugnet contra se ipsam, & contra suas naturales propensiones, laborando, & anhelando, cum sudore vultus sui, & viribus superioris partis animæ suæ, pro obtinenda virtute, & victoria sui ipsius, cui respondet corona floridæ laureæ, quæ datur, non solum cordibus ac pusillanimis, qui fugiunt, & vertunt tergum hosti, illos deniq; insecuturo sed generosis militibus, qui obijciendo ipsi pectus, & animosè resistendo, illum vincunt, sibiq; subjugant. Hoc si factum fuerit, ac mandatum executioni, multum valebit, ac æstimabitur in conspectu DEI, cum ista sit ipsius voluntas, ceditq; ad magnum fructum, & commodum speciale Religionis, quam ipsius filij semper debent quàm pronissimâ voluntate, & spiritu juvare, donis acceptis in hunc finem à DEO, & à Sancto Dominico.

CAPUT XXXII.

Quales oporteat esse Superiores, & Confessarios, ac Patres Spirituales.

§. I.

Declaremus, quales debent esse Superiores, ac Prælati Religionum, ut perfectè exequantur sua munera.

Debet Prælati esse Servus DEI, bonus Dux militiæ Christi, bonus Pater, bonus Judex, & bonus Pastor.

Debet esse bonus Dux Exercitus Christi JESU Domini nostri, sapiens, prudens, & generosus; ipsum enim oportet esse primum, & præcipuum, ac præcedere cæteros, in omnibus operibus virtuosis ac religiosis, quantumvis arduis & difficilibus. Debet quoq; docere magis exemplo & O-

ratione, quàm strepitu verborum, ita ut sit viva regula reliquis omnibus. Debet præterea esse minister ac servus suorum militum, & subditorum, memor Christi JESU Domini Nostri & Magistri, qui venit ministrare & non ministrari, sicut ipse semet dixit; debetq; libenter exponere suum honorem, & suam vitam, ac sanctitatem, si esset opus pro Ordine, ac beneperagendo suo officio, & pro honore sui Domini ac DEI. Debet quoq; idem Prælati esse bonus Pater, mansuetus, affabilis, consolari afflictos, & prospicere necessitatibus ac miserijs naturalibus & spiritualibus filiorum Christi JESU, qui illis ipsi confidit, commisitq; illius manibus & protectioni. Debet insuper esse prudens & sagax in suo regimine, qui sciat stringere ac

re ac laxare, quando, & sicut magis expedit pro bono ordine rerum, & ad gloriam DEI, ac bonum & augmentum suæ Religionis, ac domus, accommodando se, & compatiendo naturis, genio ac virtuti suorum subditorum.

Debet esse bonus Judex, exequutor justitiæ, si id exigat necessitas, & gloria DEI; fidelis, rectus, discernens verum à falso, & liber à passionibus, semp̄q; habens præ oculis DEUM. Debet etiam illam integre exercere, non mutando, neq; invertendo naturam, quam ipsi DEUS regendam dedit, sed perficiendo ipsam & accommodando legibus Religionis ac justitiæ, ut in omnibus DEUS honoretur & glorificetur, ac sacra Religio prosperè per ipsum procedat & augeatur. Debet quoq; iste Prælatus, esse bonus Pastor gregis JESU Christi, curam habens suarum ovium, & erga easdem hospitalis, quærens, si id sit necessarium, ovem perditam, & referens in suis humeris ad gregem, ligans ac solvens, quam optime potuerit, cum charitate, oratione, & commiseratione, illius fracturas, vulnera, & miseras, imponendo ipsius ori salem orationis, ut illum sumat, qui curat ac sanat miseras humanas, ac vegetat & confortat, pro omnibus bonis spiritualibus, estq; præsidium & castrum Divinum, quo se recipiunt pauperes, ac vulnerati milites, ut quiescant & curentur.

Hæ sunt leges inviolabiles, quas DEUS vult servari, à Prælati, ac Superioribus, & si quis est, in quo non reperiatur, neq; ipsi data sit ista dexteritas, seu Spiritus DEI, vehementer illum rogo, nomine DEI, cujus credo esse id, quod dico, ut si non vult errare, & perdere, tum se, tum alios, fugiat ad montes & solitudinem, non materiales, sed spirituales, quæ siturus DEUM, ac operam daturus suo profectui, & curæ sui ipsius, donec illum ipsemet DEUS educat ad hoc opus, suâ potenti manu, operâ & virtute Sanctæ Obedientiæ: tunc enim bene procedet, & rectâ viâ progredietur. DEUS nos illuminet suâ Divinâ bonitate, dirigatq; in omnibus operibus nostris.

His qua dicta sunt de Superioribus, volo adjungere, quod scripsit, dicens, se ex Divina communicatione intellexisse, fieri à DEO magnam gratiam ijs, qui gubernant, dando ipsis, qui illos adjuvant, aliquos speciales suos amicos in terrâ, & confidentiam erga eosdem: quamvis enim regimen generantim, non debeat inniti revelationibus, quas illi ipsis referunt, sed præceptis DE I, ipsiusq; doctrinæ, & proprijs Constitutionibus ac Regulis approbatis: nihilominus eveniunt quedam specialis momenti ac difficultatis, pro quibus prudenter peragendis, esset error, non uti consilio horum amicorum DEI, & illa cum ipsis non conferre. Hoc monitum videtur simile illi monito Ecclesiastici: Cox boni consilij statue tecum. Nam anima Viri Sancti interdum revelat melius veritates, quàm septem excubitores, qui sedent in specula, ad illas explorandas.

§. II.

Quod Servo DEI Confessario, & Patri spirituali incumbit faciendum, ut profit animabus, quæ sunt curæ ipsius commissæ, & quas regendas suscepit, amore DEI, primum est, purificare seipsum, & esse sanctum, ac verè amicum DEI, quia reverà nemo potest dare alteri, quod ipse non habet, estq; certum, quòd quale est lac à matre datum filio, talis sit futura ipsius educatio, vigor & robor.

Secundum est, ut assumat hoc tantum negotium, juvandarum animarum, consideratè ac seriò, utq; sciat aestimare, & magnificare valorem ac dignitatem animarum, liberatarum, & emptarum Divino ac infinito pretio sanguinis JESU Christi Domini Nostri, qui dixit, delicias suas cum filijs hominum. Et cum istæ animæ sint templum, ac habitaculum Spiritus Sancti, ubi ipse hospitatur, est hoc Patri spirituali singulariter considerandum ac ponderandum, debetq; se aestimare felicem, ac beatum, & humiliare se cum gratiarum actione, eò quòd DEUS ipsum dignetur ex sua bonitate eligere pro suo

fuo œconomò, qui illi debeat apparare & exornare domum, in qua ipse sit habitaturus & hospitio excipiendus; nec non pro hortulano, qui debeat colere ipsius hortum, ut proferat copiosum fructum, & svaves ac odoriferos flores virtutum & devotionis, quò omnia possint proponi in conspectu & in mensa magni Regis, ut ea suscipiat in sacrificium & holocaustum.

Debet tertio, serio, ac toto corde desiderare, salutem & profectum talium animarum, & offerre pro illis DEO Orationes ac Sacrificia, rogarèq; Divinam Majestatem, ut ipsum faciat idoneum Ministrum & Coadjutorem suum. Amet quoq; illas ità in Domino, ut sit paratus, si opus esset, exponere vitam, pro earum salute, & gloria DEI, ad id faciendum libenter propter Dominum, qui dedit suam Divinam, pro salute omnium. Quòd si viderit exiguam dispositionem, ad proficiendum, ex parte pœnitentis, non propterea despondeat animum, aut fiat pusillanimis, vel affligatur, sed speret in DEO, cujus est illud opus, corde dilatato, fore, ut ipse, per suam bonitatem & misericordiam, illam promoveat ac provehat in lucem, quomodo, & quando ejus Majestati visum fuerit ac placuerit, secundum magnitudinem ipsius occultorum & altissimorum judiciorum: cogitèq; & credat, se tantum esse miserabile instrumentum Divinæ Manús, cujus est istud opus, sicut diximus.

Quarto, debet conari, magnâ curâ & sollicitudine, si vult erigere magnum & pulchrum ædificium, ut faciat fossas, jaciatq; profunda & solida fundamenta, volo dicere, adnitendum ipsi esse, ut auferat ab anima terram, ac vilitatem honorû terrenorum, vanorum ac temporalium, atq; etiam quorundam aliorum, qui videntur spirituales, & non sunt: utq; anima se ex proposito collocet in sterquilinio suæ vilitatis, & sui nihili, testâ radendo sua ulcera & saniem instar Jobi. Et credat Confessarius, non reperiri (meo judicio, atq; secundum id, quod, DEO dante, sum experta) aliam majorem dispositionem,

quàm hanc profundam humilitatem, ut Divina Majestas operetur stupendas & admirandas res suas, in anima.

Debet quinto, reddere animam propensam, quantum est possibile, erga amorem DEI, & erga ipsius Crucem, ac ad patendum pro Domino, qui in ipsa nos redemit, condiendo illi istam escam Crucis mille modis, ut illi sit addicta, & sapiat omnimodè, instar mannæ filiorum Israel, quia reverâ bona ac thesauri, qui in ea reperiuntur, sunt manna absconditum illi, qui eam degustat, continet enim saporem omnium rerum Divinarum, & ipsius amor DEI, quo nihil amplius dici potest.

Sexto, conetur omnibus suis viribus proscribere & enecare in anima pœnitentis, qui est cupidus sui profectus, omnè judicium proprium, omnemq; propriam voluntatem. Hæc etenim est pessimum animæ vermis; tinea, quæ omnia bona ipsius corrumpit, ea corrodit, ac destruit. Debet autem Confessarius & Pater Spiritualis illam hac in re adjuvare & exercere, cum sancta prudentia, proponendo ipsi mala ac damna, quæ ista vitia adferunt animæ: debet etiam propterea expendere & explorare genium, virtutem, ac naturam pœnitentis, & gratias ac dona, quæ DEUS ipsi communicavit, & secundum hoc, tendere vel remittere nervum arcus mortificationis, & probationum, quibus valde est necessarium, & conveniens, illam exerceri, pro ipsius profectu, utq; omnes virtutes unitæ edant svavem & concordem musicam, quæ bene ac svaviter resonet, in auribus DEI. Debet quoq; Confessarius, Servus DEI, ut hoc opus bene peragat, observare in eo modum svavem & gravem, qui sit acerbis, unaq; dulcis, ne anima inspiens, in virtute debilis & infans, exasperetur, vel concidat animo, propter nimiam acerbicatem, id quod ipsi multum posset obesse; nec propter nimiam dulcedinem magis infantescat ac debilitetur: utq; corroboretur & acquirat vires requisitas ad obediendum, quæ res est clavis hujus torius ædificij, & illud quod illam debet plurimum adhoruari.

Præ-

Præterea, illidebet magis operibus (quæ ille intelligat, cognoscat & percipiat, si nimirum toleret ipsius fragilitates ac tædia, & alia) quàm verbis, præbere indicia magni desiderij, quo optat ipsius salutem, & majorem profectum, quia alioquin fortasse parum efficeret; & nullo modo expedit, animam in hoc statu macerare, & nimiâ fame Sacræ Communionis vexare, si anima sit pura, quia languescet, nimiâmq; concipiet internam tristitiam.

Debet septimò Confessarius, seriò persuadere pœnitenti, cupienti proficere, studium continuæ Orationis, adducendo ipsum & colloquendo, quantum potuerit, ad portas Divinæ Misericordiæ, ut petat elemosynam, instar pauperis Lazari, debetq; illum ducere in hoc exercitio viâ ordinariâ, quam nos docent Sancti (non verò aliâ) orationis ac meditationis, gratiarum actionis, & cæterorum huc pertinentium, continuæ quoq; memoriæ DEI, & ipsius præsentia. Quodsi, dum anima hoc modo procedit in isto sancto exercitio, bono ac utili, DEUS, qui est universonum Dominus, intervenerit, duxeritq; ipsam ad aliam viam, non ita ordinariam, non debet illam Confessarius, ab ea abstrahere: Sed debet diligenter attendere ad id, quod DEUS operatur, & custodire suum illum agrum, ne veniant latrones & fures, qui sunt diabolus, cum suis imaginibus ac representationibus, & phantasia, humores, ac natura cum suis apprehensionibus, & illusionibus: id quod poterit agnoscere, prudens & peritus Pater Spiritualis, ex effectibus, quos ista producant in anima. Atq; si sub initia hujus novæ viæ, viderit Confessarius, quòd plerumq; tentent intrare in animam ista mala reptilia, reducat ipsam ad priorem viam ordinariam semel ac sæpius: ita enim expedit, & quia diabolus, ut est tam superbus ac hostis humilitatis, videns suos ictus resilere ad se, dum se anima humiliat, recedet pudefactus. Neq; timeatur, DEUM propterea offensum iri, cum enim sit, qui est, redibit Divina ipsius Majestas semel iterumque ita, ut nemo sit qui ipsi id possit impedi-

re, aut facere, quò minus exequatur, quod intendit operando in anima, quod vult, estq; conforme Sanctæ ipsius voluntati. Et probando hac ratione Confessarius animam, acquirat illius notitiam, perspicuumq; habeat, quoad hoc, ejus statum. Non aperiat autem Pater Spiritualis isti pœnitenti, quod sentit & cognoscit, de statu ipsius animæ, in re præsentis, quia non expedit, nisi quando est necessarium ad ipsius profectum, auxilium, & solatium, si eo indiguerit.

Hoc intelligitur de principijs, quamvis ista principia durent multis, vel paucis annis, prout DEUS disposuerit, donec nempe anima sit exercitata, & profecerit in virtutibus ac spiritu; si enim id adfit, parum hæc res potest nocere vel nihil, cum gratia DEI: habeatq; pro optimo signo, sanctum timorem DEI in anima, & quòd, hac viâ incedens, sit circumspecta & quasi timida, humilis, subdita, subjecta, & obsequens judicio sui Patris Spiritualis, cui vult obedire nomine DEI, qui ipsum illi dedit pro adjutore & Magistro: contrarium autem, ut est vana læticia & complacentia, atq; gaudium, licet sit modicum, eò quòd habeat res singulares, & extraordinarias, atq; vana quædam confidentia, quamvis occulta, quæ se semper prodit per aliqua indicia & signa sui mali coloris, atq; interna inquietudo, ut in nulla re spirituali videatur conquiescere, quam sentit, audit, intelligit, & cognoscit interne, atq; cum continua inquietudine audiat aliquid hinc, ac videat ibi, & parum sciat referre de eo, quod fieri interne experitur, prorsus est pessimum signum, & cura hujus morbi est, humiliare istam animam, ac abducere ipsam ab hac via, & efficere, ut observet modum ordinarium orandi, sicut dixi. Atq; ut procedat bene in gubernandis, & curandis hujusmodi animabus, debet Pater Spiritualis habere animum ac affectum, quoad ista, prudentem & sincerum, ut cogitet, credatq; Dominum DEUM, qui est, qualis semper fuit, in bonitate, sapientia, incomprehensibilitate suorum Divinorum judiciorum,

Ffff

& in.

& in omnibus reliquis suis attributis, facere, ac posse facere in animabus opera admiranda & stupenda, propter suam bonitatem, & bonam dispositionem, quam ad id habent, cum ipsius gratia, atq; hoc modo operatum semper fuisse, implendo Ecclesiam Sanctis, qui admirabilibus ac diversis fuerunt virtutibus ornati. Debet quoq; esse præditus, quadam prudenti astutiâ & sagacitate, ut exploret quàm diligentissimè, quâ ingrediatur & egrediatur diabolus, ipsiusq; ambages, qui frequenter, permittente id DEO, se transfiguratur in Angelum lucis, sicut vidimus, ut decipiat animas. Propter hæc omnia debet Confessarius habere pondus, & stateram fidelissimam in suo corde, ne natura ipsius ad alterutram partem inclinaret, sed ut consistat in medio, habeatq; præ oculis scripturam Sacram, & doctrinam Sanctorum. Dominus nos omnes doceat, detq; nobis suum Sanctissimum lumen & gratiam. Amen.

§. III.

Dicit Dominus, non esse optimum, pro Magistris vitæ Spiritualis, qui regunt animas, quas DEUS ducit vijs extraordinarijs, non habere affectum aut propensionem erga ea, quæ in hac materia debent docere, & ipsis communicare, quando illa existimant esse secunda, & conformia regulis, quæ in eam rem habentur: si enim careant illo affectu, vel habeant à talibus aversionem, necesse est, ut dent filijs Spiritualibus lac inspidum, quo generantur Spiritus exiguæ dispositionis, ut DEUS ipsis præstet tales gratias, sive ordinarias, sive extraordinarias, quarum

una valeat, ut ajunt, centum: volo dicere, ut per unam talem elevet DEUS animam ex statu imperfecto, ad perfectiorem, vel alium magis sublimem ac cœlestem perfectarum virtutum, & amoris DEI: neq; debet Magister esse tepidus, vel remissus in eo, ut velit scire, & inquirere spiritualia; sed instar boni mercatoris ac solliciti, non solum vendere illis, qui veniunt ad ipsius officinam, ut quærant merces, sed etiam ijs, qui transeunt per viam, & incitare illos, ut emant aliquid ex ipsius officina. Neq; debet dicere: Qui venerint ad meam officinam, illos suscipiam; sed verò facientem nihil euro: siquidem frequenter reperiet in aliquibus transeuntibus præclaram occasionem, quâ tam illi, quàm ipse valde evadat dives coram DEO, cui rem fecerit admodum gratam, intruendo illam animam, si erat innocens, atq; aperiendo ipsi fraudes, si erat illusa, & non incedebat per viam lucis ac veritatum Spiritus Sancti, & sacra Scripturæ. Non oportet istos dicere: Ego non debeo interrogare personas Spirituales, sed solum audire, & respondere ad ea, quæ mihi dixerint: quia sæpe evenient, ut interrogando eruant venas aureas admirandi Spiritus Divini, quo utriq; ditentur; alijs verò deprehendent stagna, & lacunas, ac sterquilinia fordida & abominabilia, quæ, candidâ nive apparentis Spiritus cooperta, latebant sub illo secreto: quæ si expurgentur per veram doctrinam, non inficiunt animam, neq; corrumpunt erroribus, quos fortè conceperunt per illusionem, & opera diaboli, nostri adversarij, ac hostis capitalis.

